

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21-12-2015 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący Magdalena P.

Ławnicy: B. R., M. P.

Protokolant Katarzyna Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21-12-2015 r. w Ś.

sprawy z powództwa A. M. (1), M. M. (1)

przeciwko J. U.

o odszkodowanie i inne

I. Zasądza od strony pozwanej J. U. na rzecz powódki M. M. (1) oraz na rzecz powódki A. M. (1) kwoty po 800 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od strony pozwanej J. U. na rzecz powódki M. M. (1) kwotę 1.377,79 zł. brutto tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

III. Zasądza od strony pozwanej J. U. na rzecz A. M. (1) kwotę 1.838,43 zł. tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

IV. Zasądza od pozwanej J. U. na rzecz powódki M. M. (1) kwotę 240 zł. brutto tytułem kosztów poniesionych na pranie odzieży wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

V. Zasądza od strony pozwanej J. U. na rzecz A. M. (1) kwotę 320 zł. brutto tytułem kosztów poniesionych na pranie odzieży wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

VI. Dalej idące powództwa oddala.

VII. Zasądza od powódki M. M. (1) i A. M. (1) na rzecz pozwanej J. U. po 600 zł od każdej z nich tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

VIII. Zasądza ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego (...) na rzecz adw. Ł. Ś. kwotę 2066,40 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej każdej z powódek z urzędu.

IX. Zasądza od pozwanej J. U. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego (...) kwotę 480 zł. tytułem zwrotu części wydatków poniesionych na wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu oraz 630 zł. tytułem opłaty od uwzględnionej części powództw, od uiszczenia których to opłat powódki były ustawowo zwolnione, a także kwotę 1.000 zł. tytułem zwrotu wydatku poniesionego na opinię biegłego.

X. Zalicza na rachunek Skarbu Państwa wynagrodzenie biegłego w pozostałym zakresie.

XI. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Dnia (...) roku powódki A. M. (1) i M. M. (1) wniosły pozew przeciwko J. U. domagając się (po sprecyzowaniu pozwu k. 24) zasądzenia:

- kwot po 2.400 zł. tytułem odszkodowania za bezpodstawne rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty,

- zasądzenia kwot po 2.400 zł. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych,

- zasądzenia na rzecz A. M. (1) 320 zł, a na rzecz M. M. (1) 240 zł. za pranie odzieży wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty

oraz zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódkom z urzędu w wysokości trzykrotności stawki minimalnej.

Powódki w uzasadnieniu wskazały rodzaj łączących je z pozwaną umów. Podniosły, iż pozwana rozwiązała z nimi umowy bez wypowiedzenia z przyczyn, z którymi powódki się nie zgadzają z uwagi na fakt, iż część przypisanych im działań odbywała się za pozwoleniem pozwanej i była przyjętą przez nią praktyką (sprzedaż na tzw. zeszyt, pobieranie z kasy gotówki na poczet wynagrodzenia, sporadyczne rozmowy telefoniczne). Co do zarzutu komentowania decyzji pozwanej, powódki nie wiedziały, co konkretnie pozwana ma na myśli. Za nieprawdziwy uznały powódki zarzut niewłaściwego zamawiania towarów wskazując, iż nigdy nie miały z tym problemów; za nieprawdziwy uznały też powódki zarzut pozostawiania klientów samych w sklepie i osłabianie wizerunku pracodawcy. Jak podniosły zarzuty zawarte w rozwiązaniu umowy zdają się mieć charakter występujących przez cały okres zatrudnienia powódek, stąd niejasnym jest dla powódek, dlaczego pozwana ujawniła je dopiero we wrześniu 2013 roku. Co do żądania zapłaty za pranie odzieży powódki jako podstawę wskazały odpowiedź na ich pismo uzyskaną z PIP, którą dołączyły do pozwu. Co do żądania zadośćuczynienia powódki żądały go wobec naruszenia przez pozwaną ich dobra osobistego w postaci wizerunku poprzez szkalowanie ich wobec osób trzecich.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazała na bezzasadność zarzutów powódek. Co do wysokości żądanych przez nie odszkodowań wskazała, iż są wygórowane albowiem powódki zatrudnione były z okresem wypowiedzenia przewidzianym odpowiednio na dwa tygodnie/trzy dni i w takiej wysokości mogłyby żądać odszkodowania. Co do rozwiązania z powódkami umów o pracę bez wypowiedzenia wskazano, iż pozwana zamontowała w sklepie monitoring i nagrania z monitoringu obejrzała (...). Na nagraniach widoczne były powódki ciągle rozmawiające przez telefon, wychodzące na papierosa przy pozostawieniu klientów samych w sklepie. Pozwana częściowo potwierdziła, iż pracownikom wolno było sprzedawać towar bez zapłaty, jednak nawet w takim przypadku obowiązywały drukować paragon i odkładać go do czasu zapłaty gotówki przez kredytowanego klienta. Jak wskazała pozwana (...) w kasie nagminnie występowało tzw. manko na niewielkie kwoty, czego powódki nie potrafiły wytłumaczyć. Zaczęły też podbierać pieniądze na poczet wypłaty częściej niż uzgodniony przez strony raz w tygodniu. Wskazała, iż klienci odchodzili bez zakupów, bo powódki nie zamawiały brakujących towarów, komentowały, że pozwana czeka na dostawy, gdzie będą tzw. gratisy, że w innych sklepach jest taniej. Pozwana uznała to za ciężkie naruszenia obowiązków pracowniczych, szczególnie jeśli chodzi o naruszenia związane z gotówką. Co do żądania zadośćuczynienia dla pozwanej niezrozumiałe było, które konkretnie jej zachowania, o ile takie miały miejsce, stanowiły naruszenia dóbr osobistych powódek. Co do zapłaty za pranie odzieży pozwana uznała żądane przez powódki kwoty za wygórowane.

Pismem z dnia (...) powódki rozszerzyły żądanie pozwu o zapłatę za pracę w godzinach nadliczbowych. Jeśli chodzi o powódkę M. M. (1) żądano kwoty 7.658,34 zł. wraz z odsetkami ustawowymi, a jeśli chodzi o A. M. (1)- 5.809,16 zł. z odsetkami ustawowymi. Jak wskazano w uzasadnieniu, powódki przez cały okres zatrudnienia pracowały po 8 godzin od poniedziałku do soboty i po 6 godzin w niedzielę. Obie zaś powódki zatrudnione były na pół etatu. (k.74,75)

Na rozprawie w dniu (...) (k.77) pozwana wskazała, iż powódki zrzekły się wszelkich roszczeń w stosunku do pozwanej. Oświadczenia takie, zdaniem pozwanej, mogą być traktowane jako ugoda.

Pismem z dnia (...) powódki rozszerzyły żądanie pozwu poprzez nakazanie pozwanej sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, iż umowa została rozwiązana za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę. (k.196)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódkę A. M. i pozwaną łączyła umowa z dnia (...) zawarta na czas określony na stanowisku sprzedawca, w wymiarze 1/2 etatu -do (...) Umowa przewidywała dwutygodniowy okres wypowiedzenia. Z M. M. (1) łączyła pozwaną umowa zawarta dnia (...) na zastępstwo.

Dowód: akta osobowe (w załączeniu)

Kiedy powódki rozpoczynały pracę u pozwanej funkcjonowało sprzedawanie towarów na kredyt, o czym powódki były informowane przez pozwaną i przyuczające je pracownice. Najpierw były to luźne karteczki, potem zeszyt. Praktyka była taka, że gdy klient zwracał gotówkę, wykreślano go z zeszytu i drukowano paragon. W (...) roku pozwana zmieniła praktykę w obawie przed karą skarbową i zabroniła kredytowanej sprzedaży. Powódki podpisały oświadczenie, że nie będzie już takiej sprzedaży, zastosowały się do tego. Jeśli dobrze znany klient nie mógł zapłacić za towar zakładały za niego środki z własnych kieszeni i drukowały paragon. Rozliczały się później z klientem.

Dowód:

Kartki z zeszytu k. 40

Zeznania świadka K. M. k.78

Zeznania świadka B. M. k.198v.

Zeznania świadka M. K. k. 322

Zeznania świadka A. S. k.323

Zeznania powódek k.324

Sklep, w którym pracowały powódki otwarty był od 6-22, w niedzielę od 8-20. Powódki pracowały od poniedziałku do soboty po 8 godzin a w niedzielę i święta po 6 godzin. Dopiero od czerwca 2013 roku zdarzało się powódkom otrzymać w zamian dzień wolny. Zdarzało się jednak, iż nawet wówczas były odwoływane do pracy.

Dowód:

Zeznania świadka K. M. k.78

Zeznania świadka D. C. k.79

Zeznania świadka B. M. k.198v.

Zeznania świadka G. M. k.322

Zeznania powódek k.324

Jeśli była wysoka sprzedaż tygodniowa powódki otrzymywały premię

Dowód : zeznania powódek k. 324

Z tytułu pracy ponad wynikającą z umowy normę oraz za pracę w niedzielę powódkom należne jest wynagrodzenie w kwotach: M. M.-1.377,79 zł., A. M. -1.838,43 zł.

Dowód: opinia biegłego k. 357 inast.

Powódki, za zgodą pozwanej, pobierały z kasy pieniądze na poczet wypłaty lub premii- taką praktykę zastały przychodząc do pracy i była ona akceptowana przez pozwaną.

Dowód:

zeznania powódek k. 324

Powódki w czasie pracy wychodziły na dwór pozamiatać, posprzątać ochłoniąć od upału, zawsze była wtedy w sklepie szefowa.

Dowód:

zeznania powódek k. 324

Powódki świadczyły pracę we własnej odzieży, w której obsługiwały klientów, przyjmowały towar, sprzątały sklep, półki, wystawy i toaletę. U pozwanej nie ustalono zasad przydziału odzieży roboczej, jej prania i konserwacji oraz wypłaty ewentualnego ekwiwalentu z tych tytułów. Powódki nie dostały fartuchów. Prac odzież musiały codziennie. Koszt to ok. 40 zł. miesięcznie.

Dowód:

pismo PIP k.30-31

zeznania świadka B. M. k.198v.

zeznania powódek k. 324

Przedstawiciele handlowi współpracujący ze sklepem pozwanej przyjeżdżali regularnie , przyjmowali zamówienia przeważnie od pozwanej, a jeśli od powódek to miały one przygotowaną karteczkę od pozwanej i przedstawiały ją. Zamówienia odbierała przeważnie pozwana. Nigdy nie powstały w tej procedurze żadne problemy.

Pozwana nigdy nie zwracała powódkom uwagi, aby niewłaściwie zamawiały.

Dowód:

zeznania świadków :

M. B. k.321,

M. B. k.321,

G. G. k.321,

C. H. k. 322 ,

D. K. k. 322,

K. L. k.322,

P. M. k.323 ,

T. M. k. 323,

J. Ż. k.323

Z powódkami dnia (...) rozwiązano umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym z przyczyną:

1. wyprowadzenie towaru ze sklepu bez ewidencji na kasie fiskalnej i bez zapłaty,
2. zabieranie pieniędzy z kasy bez zgody pracodawcy,
3. publiczne komentowanie decyzji pracodawcy,
4. nieumiejętność zamawiania towarów,
5. notoryczne rozmawianie przez telefon podczas pracy,
6. pozostawianie klientów samych w sklepie,
7. osłabianie wizerunku firmy poprzez informowanie klientów o wysokich cenach w porównaniu do konkurencyjnych sklepów,
8. niemalże codzienne manko w kasie.

Dowód: oświadczenia pozwanej o rozwiązaniu umów(akta osobowe- w załączeniu)

Po ustaniu stosunku pracy powódki pozostały bez środków do życia. Pozwana przedstawiła im przygotowane oświadczenia, iż powódki nie mają wobec niej roszczeń, w zamian za co wypłaciła im należne wynagrodzenia. Powódki z uwagi na swą sytuację materialną podpisały oświadczenia, czyniąc to odnośnie roszczeń z tytułu półetatowej pracy.

Dowód:

zeznania powódek k. 324

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie: ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. (§ 2). Zgodnie z ustalonym orzecznictwem przyczyna, dla której następuje rozwiązanie umowy o pracę musi być konkretna, rzeczywista i prawdziwa.

W niniejszym postępowaniu pozwana nie potrafiła wskazać dat naruszeń, co uniemożliwiało zbadania ich konkretnie, uniemożliwiało powódkom odnalezienie konkretnych dni w pamięci i zestawienia ich z ewentualnymi wnioskami dowodowymi na poparcie swoich twierdzeń, a także zbadanie miesięcznego terminu, którego zachowanie jest niezbędne dla zastosowania art. 52 kp

Co do przyczyn 1,2,5 jak wykazało postępowanie dowodowe pozwana wiedziała i przyzwalała na takie praktyki, dodatkowo rozmowy telefoniczne były sporadyczne.

Co do przyczyny wskazanej w punkcie 3- nie sprecyzowano w wypowiedzeniu jakie to komentarze miały wygłaszać powódki, kiedy i do kogo je kierować. Ponadto w toku procesu nie udowodniono tej przyczyny.

Co do zeznań świadka K. M. (2) i D. C. (2) fakt, iż pozwana zabroniła im sprzedawania na tzw. zeszyt nie wyklucza, iż powódki podlegały poprzednim praktykom i na zeszyt mogły sprzedawać. Z zeznań świadka K. M. wynikało, iż zeszyt nie był ukryty, wszyscy, łącznie z pozwaną mieli do niego dostęp. Nie potwierdziły się przy tym wskazane przez pozwaną okoliczności, aby przed czerwcem 2013 roku paragon należało wystawić wcześniej niż rzeczywista zapłata gotówki przez klienta i aby powódki знаły w tym zakresie przepisy podatkowe i zasady odpowiedzialności skarbowej.

Co do przyczyny 4- nieumiejętności składania zamówień pozwana nie wykazała takiej nieudolności powódek. Nie jest wystarczające w tym zakresie zeznanie świadka K. M., iż w sklepie czasem czegoś brakowało. Zeznania pozostałych świadków, w szczególności słuchanych przedstawicieli handlowych, nie wykazały tego naruszenia. Nadmienić jednak należy, iż nawet w razie udowodnienia tego faktu, brak pewnych zdolności pracownika, nie może stanowić ciężkiego naruszenia przez niego obowiązków pracowniczych, a jedynie pewną jego cechę, która – jeśli pracodawca bezwzględnie oddać chce zamówienia pracownikowi, czego w niniejszej sprawie nie wykazano, może stanowić podstawę zwykłego rozwiązania umowy za wypowiedzeniem.

Co do pobierania z kasy wynagrodzenia odbywało się to za zgodą pozwanej, co zeznały powódki a potwierdziła świadek K. M., zaś pozwana nie wykazała, aby działo się to częściej, niż wskazały powódki.

Przyczyny wskazane w pkt.. 6,7,8 nie zostały udowodnione

Znamienne jest to, że pozwana, która, jak wskazała, wszystkie naruszenia ujawniła po przejrzeniu nagrań z monitoringu, nawet zobowiązana do tego przez sąd nie złożyła tego dowodu. Pozwoliłby on na jednoznaczne wykazanie czasu pracy powódek, uwidocznili dokonywane naruszenia. Skoro pozwana nie złożyła tego dowodu musi liczyć się z negatywnymi skutkami procesowymi, tym bardziej, iż jej zeznania nie zasługiwały na wiarę- pozwana zeznała w sposób chaotyczny, wymijająco odpowiadała na zadawane przez sąd pytania, a jej zeznania nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Dlatego też sąd uznał dokonane rozwiązania umów o pracę za nieuzasadnione i na podstawie poniższych przepisów i rozważań zasądził na rzecz powódek odszkodowanie.

Co do odszkodowania :

Zgodnie z art. 56. § 1kp pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Zgodnie zaś z art. 58 kp odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, biorąc pod uwagę rodzaj umów i czas przepracowany u pozwanej należy uznać za wygórowane. Jednak odszkodowanie proponowane przez pozwaną jest niewspółmiernie niskie do trybu rozwiązania umowy i z uwagi na fakt, że pozwana przez dwa lata procesu, pomimo wyników postępowania dowodowego skazała powódki na świadectwa pracy z trybem rozwiązania : art. 52 kp, choć w miarę rozwoju procesu mogła cofnąć oświadczenie w tym zakresie.

Co do żądania wynagrodzenia za godziny nadliczbowe sąd stanął na ugruntowanym stanowisku (vide choćby orzeczenia SN w sprawach I PK 249/13 , I PK 249/13 , III PK 77/11) , iż praca świadczona do pełnego wymiaru nie jest pracą w godzinach nadliczbowych. Zatem za biegłym, dzieląc uzasadnienie merytoryczne i prawne ukazane także w opinii uzupełniającej, sąd przyznał wynagrodzenie zgodne z wariantem drugim opinii. Wariant I po pierwsze nie odzwierciedlał postawionej biegłemu tezy dowodowej, po drugie argumentacja biegłego , iż gdyby powódki nie otrzymały stosownego wynagrodzenia upomniałyby się o to w czasie zatrudnienia bądź zrezygnowały z pracy, nie jest merytoryczna a nadto odbiega od realiów pozycji pracownika uzależnionego co do środków na życie od pracodawcy. Z

uwagi na fakt, iż pracodawca nie prowadził ewidencji czasu pracy poniósł on z tego powodu ujemne skutki polegające na przyjęciu twierdzeń powódek w tym zakresie albowiem korelowały one z zeznaniami świadków, m.in. K. M. i M. C.. Znamienne jest przy tym, iż pozwana mogła udowodnić inny czas pracy powódek na podstawie nagrań monitoringu, jednak z nieznanym sądowni przyczyn nie złożyła tego dowodu.

Co do odszkodowania za odzież, sąd przyjął w pełni stanowisko zawarte w piśmie Państwowej Inspekcji Pracy (k.30,31) , którego z uwagi na fakt, iż obie strony dysponują odpisem tego pisma, nie ma potrzeby powielać w uzasadnieniu. Pozwana nie udowodniła, aby powódki otrzymały odzież ochronną. Wskazała na wygórowane przyjęcie 40 zł. za miesiąc prania odzieży nie przedstawiając w tym zakresie alternatywnego wyliczenia.

Z racji uwzględnienia częściowo żądań należy odnieść się do argumentu pozwanej co do oświadczeń woli powódek traktowanych przez pozwaną w kategoriach ugody:

Badanie, m.in. w aspekcie wad oświadczeń woli, oświadczeń powódek, które w celu uzyskania zaległych wynagrodzeń oświadczyły, iż nie roszczą żadnych żądań finansowych w stosunku do pozwanej, nie można traktować, jak wskazała pozwana, jako ugody. Ugoda stanowi wzajemne ustępstwa stron, zaś pozwana na skutek oświadczeń wypłaciła po prostu zaległe należności dla powódek, które zgodnie z art. 84 kp nie mogły być objęte zrzeczeniem. Powódki ponadto jasno i jednoznacznie opisały okoliczności złożenia tych oświadczeń , wobec czego sąd uznał je za niewiążące. Nic w tym zakresie nie wniosły zeznania świadka -I. M. , S. K. (k. 321) albowiem świadkom jedynie okazano oświadczenia, nie rozmawiali oni z powódkami co do okoliczności podpisania tak sporządzonych oświadczeń.

Co do zadośćuczynienia :

Zgodnie z art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ciężar udowodnienia rządzony jest generalną zasadą zawartą w art. 6 kc. Powódki nie udowodniły ani na czym dokładnie miały polegać naruszenia, do kogo były kierowane i kiedy, dlatego powództwo oddalono.

Co do żądania sprostowania świadectwa pracy sąd oddalił żądanie jako przedwczesne albowiem zgodnie z par.5 pkt 3 i 4 rozporządzenia (...) z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996 r. nr 60, poz. 282):

3. W razie prawomocnego orzeczenia sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania z tytułu niezgodnego z przepisami prawa wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia, pracodawca, na żądanie pracownika, jest obowiązany uzupełnić treść wydanego mu uprzednio świadectwa pracy o dodatkową informację o tym orzeczeniu, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Jeżeli orzeczenie, o którym mowa w ust. 3, zostało wydane w związku z rozwiązaniem przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi, w terminie określonym w ust. 2, nowe świadectwo pracy zawierające informację o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę, powołującą art. 97 § 3 Kodeksu pracy.

Co do kosztów procesu, Sąd na podstawie art. 100 kpc rozdzielił je stosunkowo, nie uwzględniając przy tym roszczenia o godziny nadliczbowe albowiem zgodnie z par. 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji.

Co do kosztów , które złożyły się na wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu dla każdej z powódek :

Z tytułu odszkodowania za niezasadne rozwiązanie umów o pracę sąd przyjął par.12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej 29 lipca 2015 roku wobec brzmienia przepisów przejściowych, stosując się do stanowiska zajętego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 marca 2012 roku (II PZ 3/12). Sąd zastosował trzykrotną stawkę minimalną albowiem nakład pracy pełnomocnika w tym zakresie to uzasadniał. Zasądzono zatem z tego tytułu 3x60 x dwie powódki. Co do pozostałych żądań, jako roszczeń o zapłatę zastosowano ogólne przesłanki, obliczając wynagrodzenie pełnomocnika w odniesieniu do wartości przedmiotu sporu, co dało kwotę

Do tego doliczony został, zgodnie z powołanym rozporządzeniem VAT.

Od powódek jako przegrywających proces w zakresie zadośćuczynienia na podstawie art. 98 kpc zasądzono koszty zastępstwa pozwanej w procesie w zakresie tego żądania.

Co do kosztów zasądzonych od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa zastosowano art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a to za przegraną część opłaty od pozwu i zwrot części wydatku z SP na wynagrodzenie adwokata z urzędu dla powódek. Co do poniesionych ze Skarbu Państwa kosztów opinii biegłego - sąd obciążył stronę pozwaną częścią kosztów opinii podstawowej. Wprawdzie w zakresie żądania związanego z pracą ponad pół etatu pozwana przegrała w procesie w nieznacznej części, jednak brakiem dokumentacji, nagrań wydłużyła czas pracy biegłego, nakład tej pracy, stąd obciążenie jej częścią kosztów tej opinii. Nie obciążył sąd pozwanej kosztami opinii uzupełniającej albowiem pozwana nie przyczyniła się do jej powstania a nawet uznała ją za zbędną.